

P. NAGY ISTVÁN VERSEI

MÁR FÉL ŐT; VACSORAIDŐIG LESBEN ÁLLOK; VÁROM AZ EMLÉKEZETBŐL KIKOPOTT MOZDONYOKAT

Ruhámat — nem lévén hol hagynom —
magamon viselem.
Sorsom megpecsételtetett —
idő kérdése, s talán
temetkezési köntösömmé lesz.

Nem szeretem versemet.
Pórusaimban átázott betűk.
Nem látom csillagképemet.
A szél befalazza a csillagközöket.
(A kecske jegyében születtem
ezerkilencszázhatvanegyben.)

A verstől bőrküütéseim lesznek.
Antipoétikus természetű allergiám
talán onnan ered hogy
elégették szerzeményeimet
miket csücsörített szájjal füttyültek
Székelykeve vízfejú hülyéi
egy ellenállás-szakító reggelen
mikor a gondnoknő fárasztott visszaköszöntgetéseivel.

Kifacsarodott tagokkal
moccanatlan várakozásban vagyok.
Várom az emlékezetből kikopott mozdonyokat.
Egy kimustrált kerékpár pedáljainak
sorozatkattogásait hallgatom.
Hallom, motoszkálnak a
kivénhedt csontok.

A világ már bezárta ajtaját.
 Füst bodorodik, az égre száll (szól).
 Fönt és alant nagy a sár (sor).
 Árnyékom a küszöbön szunyókál.
 (Olcsó cigarettától bűzlik a szám.)

A szobor játszi könnyedséggel lelép
 talpazatáról, megkopogtatja
 a dehumanizált jármű oldalát.
 Hajnalban indulunk, hallom a suttogást,
 földbe süppedő temető mellett visz utunk.
 Utazás közben ajánlatos
 a laza testtartás, jutnak eszembe
 az intő szavak.
 A levegőben bűvölet van.
 A gyerekekben visszametszett ösztönök uralkodnak.

Ruhámat — nem lévén hol hagynom —
 magamon viselem.

1983. április—május

HAJNÓCZY PÉTER VILLAMOSOZIK

Leengedik a spalettákat.
 A hullákat preparálás előtt lemossák.
 Fürdőszó eszi a szemhéjakat.
 Repedeznek. Mögöttük
 csak az eltompult fény.
 Öblögetik a tárolóedényeket.
 Zörög a villamos.
 Hajnóczy Péter villamosozik.
 Dúdol a szám.
 „Becsés az inhám” — énekel
 a balek, s mint színpadon
 a sértődékenyek —
 kiköp a járdaszélre.
 A szélben a férgék rohamosan öregednek.
 A telek is felhígulnak.
 Dér permetez.
 Zörög a villamos.

ÖNRONTÁSIG

AA —

az a megkettőzött hang
amire felébredek.

Nézem magam a tükörben.

— Jó napot.

Az Ön kedvéért akár meztelenre is
vetkőznék, úgymond
kivetkőznék magamból.

(Öngerjesztő mozdulatokkal matatok
ágyékom körül.)

Egyszóval elárulnám Önt.

Egyszóval megfosztanám Önt — önmagamtól.